

5. Теорія держави та права : навч. посіб. / [Є. В. Білозьоров, В. П. Власенко, О. Б. Горова, А. М. Завальний, Н. В. Заяць та ін.] ; за заг. ред. С. Д. Гусарєва, О. Д. Тихомирова. – К. : НАВС, Освіта України, 2017. – 320 с.

Слухач магістратури
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Замковий Євгеній Миколайович

ЮРИДИЧНА ТЕХНІКА АКТИВ ПРАВОЗАСТОСУВАННЯ

Юридична техніка – це сукупність правил, приписів, прийомів, способів дій щодо створення, систематизації та застосування відповідними уповноваженими суб'єктами (фізичними та юридичними особами) нормативно-правових актів та юридично значущих документів, що є необхідною складовою єдиного процесу виникнення та реалізації прав, закладених у відповідній нормі чи документі [1].

Від якості та досконалості юридичної техніки актів правозастосування залежить врегулювання найважливіших суспільних відносин, адже це надає змогу суб'єкту правозастосування усвідомити та виконати у повному обсязі юридичну вимогу.

Дослідженням юридичної техніки, як інститутом займалися наступні вчені: Д. А. Ковачев, М. О. Голодний, С. С. Алексєєв, Б. В. Дрейшев, В. П. Казимирчук, С. О. Боголюбов, Д. А. Керімов, Г. В. Коміанський, І. Л. Брауде, В. В. Максимов, А. Нашиц, А. С. Піголкін, С. В. Поленіна Н. Д. Абдуллаєв, Л. М. Бойко.

Високий рівень юридичної техніки обумовлює досконалисть акту правозастосування, його точність і чіткість, які значною мірою залежать від ступеня досконалості мови правових приписів.

Цьому мають сприяти такі особливості юридичної мови як:

- офіційність встановлення владних відносин;
- документальність, без якої право як сукупність загальнообов'язкових правил неможливе;
- зрозумілість і дохідливість актів, що спрямовані на регулювання відносин між громадянами;
- специфічність термінів, що стосуються регулювання відповідних питань.

В юридичній літературі дотепер не вироблено єдиного підходу до питання про загальні підстави композиційної побудови існуючих актів правозастосування в діяльності Національної поліції і класифікації всіх композиційних систем. Так, деякі правознавці у структурі (фактично в композиційній побудові) акта правозастосування вирізняють вступну, констатувальну (описову), мотивувальну і резолютивну частини [2].

Загалом за напрямками застосування юридична техніка поділяється на законодавчу - сукупність правил, прийомів, способів створення нормативних актів (підготовка, розробка, складання, оформлення) та їх видання (оприлюднення) із дотриманням правил, що встановлені для цього; техніку систематизації законодавства - використання таких способів його систематизації, як облік, інкорпорація, консолідація, кодифікація, з метою упорядкування та спрощення відповідного застосування норм права в практичній правничій діяльності; техніку правозастосування нормативно-правових актів - дії уповноважених суб'єктів щодо належного зовнішнього оформлення відповідного індивідуального правозастосовного акта (назва, органи видання або видачі, час і місце видачі, підпис, печатка, тощо), дотримання формальних ознак нормативного документу (рішення, фіксація юридичного факту, відповідність термінологічного стилю мові законодавства) [3].

Отже, для правильного складання та застосування акта правозастосування необхідно ретельно ознайомитися з основними вимогами до юридичної техніки актів правозастосування, виробити єдиний підхід до питання про загальні підстави композиційної побудови та їх класифікації.

Список використаних джерел:

1. Скакун О.Ф. Юридична техніка: поняття, види / О.Ф. Скакун. [Електронний ресурс].— Режим доступу: http://pidruchniki.com/1534122045079/pravo/yuridichna_tehnika_ponyattya_vidi.

2. Костовська К.М. Особливості юридичної техніки письмових актів правозастосування в діяльності ОВС / К.М. Костовська [Електронний ресурс].— Режим доступу: http://journal.lvduvs.edu.ua/visnyky/nvsvy/04_2012/12kkmvdo.pdf.

3. Лебеденко В.І. Юридична техніка: поняття, призначення, методологічні засади застосування / В.І. Лебеденко. [Електронний ресурс].— Режим доступу: <http://ippi.org.ua/sites/default/files/14lvimzz.pdf>.

**Курсант 2-го курсу ННІ № 1 НАВС
Запорожець Анастасія Костянтинівна**

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ МОЛОДІ: ДОСВІД ПОЛЬЩІ

Початок ХХІ століття ознаменований різким загостренням соціальних проблем молоді в різних країнах світу. Особливої уваги потребує питання працевлаштування молоді у віці 15-24 років. Не дивлячись на те, що загальний рівень безробіття в країнах Європейського Союзу знизився на 8,8%, порівняно з 9,7% за аналогічний період минулого року, рівень безробіття серед молоді залишається високим [2].

Така ситуація, на нашу думку, зумовлена впливом одразу кількох факторів: щорічне зменшення загального попиту на робочу силу; низькою заробітною платою (що негативно впливає на продуктивність праці); браком відповідного законодавства тощо.

Вважаємо, що правове регулювання працевлаштування молоді, є найбільш ефективним механізмом вирішення цього питання. Адже забезпечення інтересів суспільства, гарантування їх справедливого задоволення державою можливе шляхом втіленні норм права у життя.

Дивлячись на те, що Польща успішно пройшла модернізацію та має схожі особливості організації системи управління з українською практикою, доцільно проаналізувати досвід правового регулювання працевлаштування молоді в цій республіці.

У польському законодавстві немає визначення молоді, тому вікових меж такої категорії людей теж не зазначено. На вікову межу вказує лише той факт, що всі пільги для молоді діють до 26 років.

Головним нормативним документом, що регулює молодіжну політику в Польщі, а також в інших країнах ЄС, є «Стратегія ЄС для молоді» що охоплює період з 2010 року по 2018 рік. Цей документ головним чином виходить із потреб самої молоді. Така політика не може існувати без діалогу, партнерства та включення молоді в суспільні процеси. Прикладами такого партнерства можуть бути молодіжні ради, що скликаються на різних рівнях, від місцевого до європейського, або також систематизований діалог, у рамках якого Європейський союз веде консультації з молоддю. Формування політики, орієнтуючись на потреби молоді, є відносно новим підходом. Раніше в так званому традиційному трактуванні молодіжна політика була зрозуміла як виконання дій, що мають на меті контроль молоді і підготовку її до визначених, сформульованих раніше цінностей [4].

Польська стратегія для молоді охоплює теми, що стосуються освіти, соціального догляду, державного соціального захисту, працевлаштування і боротьби з безробіттям, умов життя дітей у сім'ях, оздоровчого догляду, протидії злочинності, наркоманії та алкоголізму. Дії держави стосовно молоді в цих аспектах повинні здійснюватися через домовленість з молодими людьми. Тому, важливим було скликання Польської ради молодіжних організацій, збільшення кількості організацій, які входять до її складу та консультації з молодими людьми на всіх рівнях реалізації цієї програми. З кожним роком, все більш знаковою подією у Польщі стає Європейський тиждень молоді як нагода для свята, а також істотних дебатів, конференції, зустрічей молоді з керівниками, а у Брюсселі – до планування систематизованого діалогу.

Для подальшого функціонування кожне місто створює свої нормативно-правові акти, які актуальні для певної місцевості. Таким чином, ЄС установлює основні напрямки політики, а кожна територіальна громада розроблює свої стратегії.